

Dⁿ Forskål quod attinet, quem repeto magni me facere et negotio, cui adhibetur, plene parem, explicabo ulterius quae priori epistola scripsi. Cum cogitaret de jungendo sibi socio, debebat in tempore, et antequam ignotum hominem (quod non habeatur dictum animo contemnendi Dⁿ Falk) ignotum inquam administris nostris secum adduceret, proponere primum hoc suum consilium administris aulae nostrae, quod si non neglexisset et scripsisset antequam de nostrate aliquo juvene jungendo prioribus sociis hic loci cogitabatur, persuasus equidem sum, impetraturum fuisse venias pro Falkio suo, quem strenuum praedicabat, et esse negatas equidem improbo. At sero adveniens D^{us} Forskål, postquam jam notefactum inter studiosam nostram juventutem et de idoneo homine disquisitum esset, eoque ipso, quod secum adductum Dⁿ Falk, nulla antea mentione ejus facta, praesentem sistebat, offendens administris nostros specie confidentiae nimiae, non poterat jure mirari, quod hoc quidem punctum non ferret. Attamen aegre cum ferret ne celabat quidem, culpam in Dⁿ Ascanium et Kratzensteinium transferendo, quasi ex eorum proposito post ejus demum adventum de nostrate aliquo agi coeptum fuisset, ne scilicet voti sui compos Forskålius fieret, horum in se excitavit inimicitiam, et querendo effecit apud aulicos nostros ut videretur injuste querulus. Quod de mea amicitia contentus fuerit, jucundum mihi est intelligere ex Tuis literis pariter ac ex ore Dⁱ Spengler, tantoque id magis, quod candoris mihi mei, cujus testimonium D^{us} Forskål mihi praebet, conscius sum. Amo sane primo omnium loco veritatem, hanc profiteor et tueri nitor, sed placide, neque me opinionum dissensus eo permovet, ut minus amem amicos, minus faciam magni magistris in arte, minime ut invidiam.

Itaque rogo Te, Vir Illustris, ut ne velis suspicioni isti simultatis locum dare, quae excitata a rûmore, quem apud vos propagatum narras, videtur tamen apud Te non superesse nulla. Vel centies affirmavi D^o Forskål, me tecum communi-